Nyolcadik üzenet

Dávid magja Isten Fiává válik

Igeolvasmány: 2Sám 7,12a. 14a; Mt 22,41-45; Csel 13,23. 33; Róm 1,3-4; 8,29; Jel 22,16

I. „Feltámasztom utánad a te magodat. [. . .] Én leszek néki Atyja, és ő lészen Nékem fiam" – 2Sám 7,12a. 14a:

A. *A te magodat* itt, szó szerint, Salamonra, Dávid fiára, vonatkozik – 1Kir 5,5; 8,15-20.

B. A Héberek 1,5b szerint, ami idézi a 2Sámuel 7,14a igét, Dávid magja valójában Krisztus mint Isten elsőszülött Fia, aki istenséggel és emberséggel egyaránt rendelkezik – Héb 1,5a. 6.

C. *A te magodat* a 2Sámuel 7,12a igében és a *Nékem fiam* a 14a. versben arra utal, hogy Dávid magja Isten Fiává fog válni, vagyis egy emberi mag egy isteni Fiúvá fog válni – Róm 1,3-4.

D. Ez az ige azzal kapcsolatban, hogy Dávid magja Isten Fiává fog válni, folytatódik és határozottan kibontakozik az Újtestamentumban – Mt 22,41-45; Jel 22,16.

II. A Máté 22,41-45 szakaszban az Úr Jézus feltette a világegyetem legnagyobb kérdését: „Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől? Kinek a fia?" – 42a. vers:

A. A farizeusok azt mondták, hogy Krisztus Dávid fia, az Úr pedig megkérdezte tőlük, hogyan hívhatja Dávid a Krisztust Urának, amikor Krisztus az ő fia – 43-45. vers.

B. Krisztust egyedül a szellemünkben Isten kijelentése útján ismerhetjük meg – 43. vers; Ef 3,5.

C. Krisztus Isten; az isteni mivoltában Ő Dávidnak az Ura – Mt 22,43.

D. Krisztus ember is; az emberi mivoltában Ő Dávidnak a fia – 42. és 45. vers.

III. A Jelenések 22,16-ban az Úr Jézus azt mondta, „Én vagyok Dávidnak ama Gyökere és Ága":

A. Az isteni mivoltában Krisztus Dávidnak a Gyökere, az eredete; az emberi mivoltában Krisztus Dávidnak az Ága, utódja.

B. Krisztus az Úr mint Dávidnak a Gyökere, és Ő Dávidnak a fia, a hajtása, mint Dávidnak az Ága; ahogyan *Dávidnak az Ága* azt jelenti, hogy az Úr ember, és hogy Ő Dávidtól származik, ugyanúgy *Dávidnak a Gyökere* azt jelenti, hogy Ő Isten, és hogy Dávid Őtőle származik.

C. A Jelenések 22,16-ban Krisztus Maga elismerte, hogy Ő ember és Isten is egyben, hogy Ő az emberi természettel és az isteni természettel egyaránt rendelkezik.

Nyolcadik üzenet (folytatás)

IV. A Cselekedetek 13-ban Pál azt mondta, hogy „ígéret szerint [Dávid] magvából hozta elő Isten Izraelnek megmentőül Jézust" (23. vers [Csia]), és hogy Isten teljesen betöltötte ezt az ígéretet „feltámasztván Jézust: mint a második Zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy Te; ma nemzettelek Téged" (32-33. vers):

A. A 32. és 33. versben azt látjuk, hogy Krisztus mint Isten elsőszülött Fia meg volt ígérve az atyáknak, és Isten Jézus feltámasztásával betöltötte ezt az ígéretet.

B. A feltámadás az ember Jézus megszületése volt:

1. Őt Isten nemzette a feltámadásában, hogy Isten elsőszülött Fia legyen sok atyafi között – Róm 8,29.
2. Ő az örökkévalóságtól fogva Isten egyszülött Fia volt – Jn 1,18; 3,16.
3. A testet öltése után, feltámadás útján Isten nemzette Őt az emberi mivoltában, hogy Isten elsőszülött Fia legyen – Héb 1,6.

C. Pál képes volt meglátni az Úr feltámadását a Zsoltárok 2,7-ben: „Én Fiam vagy Te; Én ma nemzettelek Téged":

1. Pál a *ma* szót Úr feltámadásának napjára alkalmazta.
2. Ez azt jelenti, hogy Krisztus feltámadása az Ő megszületése volt Isten elsőszülött Fiaként.
3. Jézus, az ember Fia, a halálból való feltámasztása útján Isten Fiának született; ennélfogva az, hogy Isten feltámasztotta Jézust a halálból, nem volt más, mint az, hogy Ő nemzette Őt, hogy az elsőszülött Fia legyen – Csel 13,33.

D. Testet öltés által Isten egyszülött Fia Magára öltötte az emberséget, és az Isten-emberré lett (Jn 1,14. 18; Lk 1,35); majd a feltámadásban ez az Isten-ember Istentől az Ő Elsőszülöttjévé született (Csel 13,33; Héb 1,6; Róm 8,29):

1. A testet öltés előtt Isten egyszülött Fiának nem volt emberi természete; egyedül az isteni természet volt az Övé.
2. A feltámadásban Isten elsőszülött Fiáé az emberi természet és egyben az isteni természet is.

E. A feltámadása által Krisztus megszületett, hogy az elsőszülött Fiú legyen, és ugyanakkor született meg az összes hívője is, hogy Isten sok fia legyenek – 1Pt 1,3; Héb 2,10:

1. E sok fiú között egyedül az Elsőszülött Isten egyszülött Fia – Jn 1,18; 1Jn 4,9.
2. Istennek ez az egyszülött fia, az Ő feltámadt emberi mivoltában, Isten elsőszülött Fia is – Róm 8,29.

3. Az Elsőszülött istenséggel és emberséggel egyaránt rendelkezik, és mi, az Ő hívői mint Isten sok fia, is birtokában vagyunk az emberi természetnek és az isteni természetnek egyaránt – 2Pt 1,4.

V. Ismernünk kell Krisztust az Ő feltámadásában, aki hatalmas erővel Isten Fiának bizonyíttatott az emberi természetével – Róm 1,3-4:

A. A testet öltése és a feltámadása előtt Krisztus Isten Fia, az egyszülött Fiú volt – Jn 1,18; 3,16.

B. Habár Krisztus már a testet öltés előtt Isten Fia volt, mégis Isten Fiának kellett bizonyíttatnia a feltámadásból, mert a testet öltés által magára vette az emberi természetet, aminek semmi köze nem volt az istenséghez – 1,1. 14; Róm 8,3:

1. Miután Isten Fia testet öltött, az isteni természetét a hústest elrejtette.
2. Krisztus az isteni mivoltában már Isten Fia volt, de az a rész Őbelőle, ami Jézus volt az emberi természettel, ami Máriától született, nem volt Isten Fia – Lk 1,31-32. 35.
3. A feltámadása által Krisztus megszentelte és felemelte az emberi természetét, az emberi mivoltát, és a feltámadásból Isten Fiának bizonyíttatott ezzel az emberi természettel; ebben az értelemben Ő a feltámadásában megszületett Isten Fiának – Róm 1,3-4; Csel 13,33; Héb 1,5.
4. Isten Fiának ez a bizonyíttatása „hatalmas erővel" történt, Krisztus feltámadásának erejével, amelynek valósága a Szellem – Róm 1,4; Fil 3,10; Ef 1,19-20.

C. A feltámadásban történő bizonyíttatás útján a Krisztus, aki a testet öltése előtt már Isten Fia volt, egy új módon Isten Fiává lett – Róm 1,4:

1. A testet öltése előtt Ő csak az isteni mivoltával volt Isten Fia; a feltámadása által Ő az isteni mivoltával és az emberi mivoltával egyaránt Isten Fiának bizonyíttatott – 4. vers.
2. Ha Krisztus nem öltötte volna Magára az emberi természetet, nem lett volna szükség arra, hogy Isten Fiának bizonyíttasson, mert az isteni mivoltában Ő már Isten Fia volt, már az örökkévalóságtól fogva – Jn 1,18; 17,5.
3. Miután testet öltés útján Magára vette az emberséget, feltámadásban az emberséggel bizonyíttatott Isten Fiának – 1,14; Róm 8,3; 1,3-4; Héb 2,14:
   a. Isten megbizonyított Fiaként Krisztusnak két természete, embersége és istensége, van; az emberség, ami most az Övé, nem természeti emberség, hanem feltámadásban felemelt emberség – Róm 1,4.

b. Még Krisztus emberi természete is Isten Fiának bizonyíttatott, mert Ő az istenséggel és az emberséggel egyaránt Isten Fiának bizonyíttatott.

D. „A Szellem szentsége szerint" bizonyíttatott Krisztus Isten Fiának – 4. vers [görög]:

1. A szentség Szelleme az Úr Jézuson belüli életesszencia; amikor a földön élt a hústestben, ez az esszencia megvolt Őbenne – Mt 1,18. 20; Lk 1,35.
2. Amikor az Úr Jézus feltámasztatott a halottak közül, hatalmas erővel Isten Fiának bizonyíttatott feltámadás által a szentség Szelleme szerint, ami Őbenne volt – Róm 1,4.
3. Ő most olyan módon Isten Fia, ami csodálatosabb, mint azelőtt, mert most egyaránt Övé az isteni természet és a feltámasztott, átformált, felemelt, megdicsőített és megbizonyított emberi természet – 6,4; Lk 24,26; Jn 17,5; Csel 3,13.

E. Össze kell kötnünk a Róma 1,3-4 és 8,29 igéket:

1. A testet öltése, megfeszítése és feltámadása által Krisztus, Isten Fia, az elsőszülött Fiúvá lett, és a sok fiú, akik Krisztus testvérei, áthasonul az Ő képére – Héb 2,10-11; Róm 8,29.
2. A Róma 1,3-4-ben Krisztus, Isten Fia, a prototípus, míg a 8,29-ben a sok atyafi azokat jelenti, akiket „tömegesen legyártottak" a prototípusból, és akik életben megmentést nyerve át fognak hasonulni az elsőszülött Fiú képére.
3. Ez a deifikáció kérdéséhez hoz el minket, és arra utal, hogy Isten szándéka az Ő ökonómiájában, hogy emberré tegye Önmagát azért, hogy Krisztusban mi – a Krisztusban hívők és Isten gyermekei – Istenné váljunk életben, természetben és alkati összetételben (de az Istenségben nem); egy ilyen következtetés rendkívül nagy, és végül is a Biblia ezzel tetőződik be – 29. vers; 1,3-4; Jn 1,1-13; 1Jn 3,1; Jel 21,2. 10-11.

© 2021 Living Stream Ministry